

2. Baskı

TAŞLAR ŞAHİT

Şeyhmus Diken

İkinci Baskı'ya Önsöz

Kitaplığımdaki 1960'lı yılların basımı kimi şiir kitaplarının künyesine bakıp 2000 basıldığını görünce utanıyorum. Şiire, şiirsel metinlere, bunca ilgisizliğin, bunca haksızlığın (*haksızlığı ve ilgisizliği salt okur boyutunda değil, yayınevlerini de kastederek vurguluyorum*) yapıldığı bir dönemde, doğrusu *Taşlar Şahit*'in daha bir yılı dolmadan (*sekizinci ayında*) ikinci baskısını yapması, yine de keyif verici.

Öylesine, yayınlanmış bir kitabın bu denli ilgi görmesi, beklemediğim bir şeydi. Kitabın yayınlanmasından sonra gördüğü ilgiyle birlikte bir süre sonra ikinci baskısı gündeme gelince, iki öneri de birlikte ortak aklın ürünü olarak ortaya çıktı. Birinci öneri şuydu; fotoğraf sanatçısı dostum, Mülkiye'den devre arkadaşım *Aydın Çetinbostanoğlu* kitabın ikinci baskısının kendi çektiği Diyarbakır fotoğraflarından oluşması önerisini yaptı. Tam Aydın'ın bu önerisine ısınmışken, bu kez de *Taşlar Şahit*'in yayınlanmasının sebebi ve kitabı ithaf ettiğim arkadaşım, dostum *Udi Yervant* "rahat durmadı..." Her zamanki cevallığıyla "Şêxmûs Abê! Ben bu kitaptan seçtiğim şiirlerden bir cd yapacağam. Oni da kitapla birlikte çıkarax!" demez mi! Şimdi biri size böyle bir öneri yapsa şaşırılmaz mısınız? Emin olun bende de öyle oldu. Üstelik buluşmalarına ve tanışmalarına vesile olduğum, tümüyle tesadüfi! Soyadları "Bostan"lı Aydın'la Yervant İstanbul'da oturup güpegündüz rakıyla demlenirken bu kararı vermişler. Ardından da aynı gün beni aramışlardı. Elbette, hemen telefonda "olur" dedim.

İşte şimdi yeni formatıyla, birinci baskıda olmayan "Amida'da yaşadım oldum olası" eki, Aydın Çetinbostanoğlu'nun fotoğrafları ve Udi Yervant Bostancı'nın bu kitaptan seçilmiş şiir metinlerin bestelenmiş müzik cd'siyle *Taşlar Şahit* yeniden ikinci kez merhaba diyor.

İyi ki insan tekinin, paylaşmasını bilen dostları var...

Ekim 2008, Diyarbekir

Şeyhmus Diken

seyhmusdiken@mynet.com

her gidiş yitiştir

“vakitlerden bir vakit, gitmiştiniz bu diyardan, mahzun”

gittin

şimdi dönmek telaşındasın

velâkin her gidiş

dönüşün hüznüne gebe

bişarkı vardı anımsarsın belki de

hani

Diyarbakir şadakar derdi ya!

Diyarbakir'i sorarsan şad akıyor artık

senin bildiğin şehir şadumandı şarkının sözlerindeki nağmelerde kaldı

Hançepek demiştin ya!

boşuna

arama ha

gavuru gitmiş mahallesi kalmış (mı)

Marangoz Xaço vardı bizamanlar

sen iyi bilirdin

hah tamam işte aynen o

şimdilerde yok

oysa ne de güzel ipek böcekçiği yapardı

Suriçi'ndeki evinin avlusunda

mor menevşe moor diye bağırانların gölgelerinde soluklandıkları

hercai menekşelerin sırdaşı dutlara da kıydılar usta

kozalar örülmeyen bu şehirde

böcek de kalmadı ipek de

kına yaksınlar münasip yerlerine
balıkçılarbaşındaki Daşçılar Kahvesi'nin yerinde yeller es(m)iyor
ne taş kaldı bu şehrin teşkalesinde
ne de taşı nakış gibi işleyen Ermeni, Süryani ustalar
eskiler alıram nidalı ünlemelerinin ses verdiği
daracak küçelerin sakinleri Moşêler gidince
iğneli beşik muhabbeti de bitti
karışacak Moşê de kalmadı bu şehirde
sürdüler telkâri ustası kadim kardeş Süryanileri
sonra da "meblemız doli Süryani..." dediler
yalan...
külliye yalan usta
mahlemizde yok Süryani
Süryanisiz anadan üryan bu memleket şimdilerde...
gidenlerin ardından
"ne kadar iyi oldu ki gittiler" diyenler
timsah gözyaşı döküyor bugün haberin var mı?
sen
yine de bil öyle gel usta
giderken melül mahzun bıraktıkların
dönüşünde yok artık bilesin
sanakalan bir tutam hüzün bolca gözyaşı
bir de giderken ardında bıraktıklarını bulamamaktır.

